

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobců: **a) O. K.**, **b) nezl. N. N.**, **c) nezl. V. N.**, **d) nezl. D. N.**, všichni zastoupeni Mgr. Ondřejem Rejskem, advokátem se sídlem Buzulucká 431, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 9. 2011, č. j. 28 Az 69/2010 - 88,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta Mgr. Ondřeje Rejska **se určuje** částkou 7020 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 30. 9. 2011, č. j. 28 Az 69/2010 – 88, zamítl žalobu podanou žalobci (dále jen „stěžovatelé“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 21. 9. 2010, č. j. OAM-148/ZA-06-ZA14-2010, kterým byla žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 352/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že na základě dokazování, které navíc doplnil v průběhu soudního řízení, dospěl krajský soud k závěru,

že stěžovatelé nebyli v zemi původu pronásledováni za uplatňování svých politických práv a svobod tak, jak požaduje ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Rovněž nelze přijmout závěr, že by na případ stěžovatelů mohlo dopadnout ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Skutečnosti, které stěžovatelka a) přednesla, souvisely s jejími ekonomickými aktivitami a jejím podnikáním na území České republiky. Pokud je nyní proti stěžovatelce a) vedeno trestní stíhání, pak ze zprávy UNHCR vyplývá, že na Ukrajině existují funkční mechanismy obrany, kterých může stěžovatelka a) po návratu využít. I na Ukrajině lze podle § 47 ukrajinského trestního řádu požádat o ustanovení obhájce (zástupce) v případě, že dotyčná osoba nemá dostatek finančních prostředků nebo si jej z jiných objektivních důvodů nemůže zvolit. Lze rovněž oslovit nevládní a nestátní organizace. Krajský soud nesdílí výhrady a pochybnosti stěžovatelky a), že by jí případně soudem ustanovený zástupce neposkytl dostatečnou a účinnou pomoc. Jedná se o ničím nepodložené a spekulativní tvrzení. Informace UNHCR považuje krajský soud za objektivní, byť nezpochybňuje problémy v justičním prostředí Ukrajiny, na které poukazuje Informace MZ USA hodnotící situaci v zemi za rok 2008. Odpovědi získané od UNHCR byly vyžádány k nyní projednávanému případu a lze si jen těžko představit, že by instituce bránící práva uprchlíků záměrně podávala informace v jejich neprospěch. Z uvedených důvodů pak krajský soud nemůže akceptovat tvrzení stěžovatelky a), že jí hrozilo či hrozí pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině žen podnikatelek. Důkaz navržený stěžovatelkou a) při jednání, a to výslech svědka k otázce férovosti jejího podnikání, krajský soud s odkazem na ust. § 52 s. ř. s. neprovedl, protože předmětem soudního přezkumu je posouzení důvodnosti podané žaloby na pozadí uplatněných tvrzení. Průběh a výsledek případného trestního stíhání nemůže mít na rozhodování vliv, neboť krajský soud neshledal, že by toto stíhání bylo postaveno na důvodech azylově relevantních. Stěžovatelka a) sice tvrdí, že v jejím případě se jedná o nedůvodné a křivé obvinění, nicméně podstata obvinění je v rovině neplnění dohodnutých pracovních podmínek a krajský soud v něm nespatřuje žádnou souvislost s pronásledováním ve smyslu zákona o azylu.

Ve vztahu k ust. § 13 zákona o azylu stěžovatelé ve své žádosti neuvedli žádné informace. Stejně tak krajský soud považuje za zákonné a shromážděným informacím odpovídající neudělení humanitárního azylu. Z důkazů o zdravotním stavu stěžovatelů b) a c) vyplývá, že se jim lékařské péče na Ukrajině dostávalo. Současná situace nesvědčí o natolik vážných zdravotních komplikacích, pro které by nebylo možné realizovat jejich návrat na Ukrajinu. Tomuto závěru odpovídá obsah lékařských zpráv z vyšetření provedených v České republice v roce 2010, konkrétně ze dne 12. 8. 2010 popisující u obou dětí normální kardiologický nález. Tento závěr ministerstva považuje krajský soud za správný. Otázkou, kdy je namístě uvažovat o udělení humanitárního azylu a v jakém rozsahu je soud oprávněn přezkoumávat závěry správního uvážení ministerstva o jeho neudělení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, dostupný na www.nssoud.cz.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí týkajícím se udělení doplňkové ochrany ministerstvo rovněž vycházelo z přednesu stěžovatelky a) a z přiměřeně aktuálních informací o zemi původu, které v průběhu řízení shromáždilo. Obavy stěžovatelky a) z trestního řízení nelze podle názoru krajského soudu za zjištěné a výše popsané situace podřadit pod okolnosti znemožňující její návrat na Ukrajinu. Právo na spravedlivý proces

včetně práva na obhajobu své osoby je občanům Ukrajiny umožněno, jak vyplývá z informace poskytnuté UNHCR. Stěžovateli kritizovaný necitlivý přístup ke zvířatům na Ukrajině se logicky možnostem azylového řízení a poskytnutí jakéhokoli druhu ochrany s ohledem na konstrukci zákona o azylu vymyká.

Proti tomuto rozsudku podali stěžovatelé v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., v níž vyjádřili nesouhlas se závěrem ministerstva, že na Ukrajině existuje dostatečný mechanismus ochrany práv trestně stíhaných jednotlivců. Tento závěr podle stěžovatelů nemá oporu ve spise a je v rozporu se zprávou MZV USA o dodržování lidských práv za rok 2008, což namítali v podání doručeném soudu dne 19. 5. 2011. Stěžovatelka a) dále uvedla, že psala ministerstvu, že při výsleších ji policisté bili, avšak v napadeném správním rozhodnutí to není uvedeno. Ministerstvo se podle stěžovatelů jejich konkrétní situací ve všech aspektech nezabývalo, zejména konkrétními okolnostmi, které popsali. Pominulo, že stěžovatelka a) byla zadržena policií na dva dny, nemohla stěžovatelům b) až d) podat zprávu a tito byli sami doma v zimě a měly hlad, dále pominulo, že po zadržení se konalo dalších šest výslechů, které trvaly až dvanáct hodin, což lze nejen vzhledem k počtu, ale i vzhledem k jejich délce, považovat za neoprávněný nátlak s cílem vynutit si doznání. Pominulo i následky výslechů na psychiku stěžovatelky a). Těmito konkrétními námitkami se nezabýval ani krajský soud. Ani ministerstvo, ani krajský soud se nezabývaly vážnou újmou spočívající v ponižujícím zacházení, která hrozí stěžovatelům b) až d) v důsledku toho, že budou odděleni od stěžovatelky a), ani vážnou újmou, která jim již vznikla, když byli sami doma, měli hlad a nevěděli, kde je stěžovatelka a), a zda takové následky lze odůvodnit vedením trestního řízení proti ní. Stěžovatelé jsou přesvědčeni, že splňují podmínky pro udělení azylu podle 12 písm. b) zákona o azylu. Pronásledování stěžovatelky a) spočívá v tom, že je proti ní vedeno nepřiměřené, neodůvodněné, vykonstruované trestní stíhání bez dostatečných záruk spravedlivého procesu, a to z důvodu, že je příslušnicí sociální skupiny žen - soukromých podnikatelek. Trestní stíhání závažně zasahuje práva nezletilých stěžovatelů žít se svým rodičem a nebýt od něho oddělen, jakož i do práva na ochranu proti zásahům do soukromého života, rodiny, domova a práva na všestranný rozvoj. Nesprávné je také právní posouzení krajského soudu, že stěžovatelé nesplňují podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu. U stěžovatelky a) jsou důvodné obavy, že pokud bude vrácena na Ukrajinu, bude jí hrozit skutečné nebezpečí vážné újmy spočívající v mučení a nelidském nebo ponižujícím zacházení a trestání, neboť bude s největší pravděpodobností umístěna do vyšetřovací vazby a vzhledem k neexistujícím zárukám spravedlivého procesu a obvyklému výsledku řízení také k výkonu trestu do věznice. Ve vyšetřovací vazbě jí hrozí mučení příslušníky policejního sboru, násilí z jejich strany používané s cílem vynutit si na ní doznání, bude vystavena drsným, zdraví ohrožujícím podmínkách přeplněných věznic, nevyhovujících mezinárodním standardům. Bude zde držena nepřiměřeně dlouhou dobu. Ponižující bude za těchto podmínek i výkon trestu. Již samotné vedení vykonstruovaného trestního stíhání je pro stěžovatelku a) ponižující a působí jí stres a psychické utrpení. Opakované výslechy, kterým byla vystavena, lze zejména vzhledem k jejich délce považovat za neoprávněný nátlak s cílem vynutit si doznání, tedy také zacházení nelidské a ponižující. Ponižujícímu zacházení budou v případě vrácení na Ukrajinu vystaveny rovněž stěžovatelé b) až d), neboť je pravděpodobné, že budou nespravedlivě odděleny od své matky. Tíživé a ponižující jsou pro ně i problémy s učiteli a žáky ve škole, kterým budou vystaveny kvůli

trestnímu stíhání své matky a jimž byly vystaveny již během jejích dlouhotrvajících výslechů. S ohledem na výše uvedené stěžovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud rozsudek v napadených výrocích zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že zjistilo skutečný stav věci, zabývalo se všemi okolnostmi, které stěžovatelé v průběhu správního řízení sdělili, a opatřilo si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, které považuje v daném případě za zcela dostatečné. Stěžovatelé v průběhu správního řízení neuváděli skutečnosti, na základě kterých by jim mohla být určitá forma mezinárodní ochrany udělena. Na Ukrajině existují účinné mechanismy, jak se bránit protiprávnímu jednání ze strany policie, což vyplývá i z přiložených informací o zemi původu, které jsou součástí správního spisu. Podle názoru ministerstva se jedná o zcela řádné trestní řízení, nikoli o domnělý komplot vedený státními orgány Ukrajiny vůči stěžovatelce a). Z obsahu spisových materiálů rovněž vyplývá, že stěžovatelé o udělení mezinárodní ochrany požádali z důvodu legalizace pobytu na území České republiky. S ohledem na uvedené ministerstvo navrhlo, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Kasační stížnost ve věcech azylu může být přijata k věcnému projednání jen tehdy, jestliže přesahuje vlastní zájmy stěžovatele a rozhodování o ní umožní Nejvyššímu správnímu soudu zároveň plnit obecnější sjednocující funkci v systému správního soudnictví. K tomu dochází v případě, že důvodem podání kasační stížnosti je *„…natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti soudů.“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 41, dostupný na www.nssoud.cz).

Podle obsahu spisu byla Česká republika dne 4. 4. 2011 požádána o vydání stěžovatelky a) na Ukrajinu za účelem trestního stíhání pro podezření ze spáchání trestného činu obchodování s lidmi a pracovního vykořisťování ve smyslu § 149 část 2 trestního zákona Ukrajiny. Protože stěžovatelka a) v této souvislosti namítala, že trestní obvinění je vykonstruované a že nebude mít přístup k prostředkům zaručujícím vedení spravedlivého procesu, Nejvyšší správní soud s ohledem na tyto námitky shledal kasační stížnost přijatelnou. Považuje za nutné věcně přezkoumat, zda trestní stíhání stěžovatelky a) spojené s možným omezením svobody a zásahem do rodinného života stěžovatelů se nějakým způsobem vymyká běžným případům trestních řízení na Ukrajině, takže by mohlo zakládat důvod pro poskytnutí azylu.

Pokud se jedná o námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu a rozhodnutí ministerstva z toho důvodu, že se nezabývaly tvrzeními vztahujícími se k výslechům, jimž byla stěžovatelka a) na Ukrajině podrobena, a jí tvrzenou hrozbou vážné újmy, není tato námitka důvodná. Z odůvodnění jak rozsudku krajského soudu, tak i rozhodnutí ministerstva vyplývá, že potíže stěžovatelky a) s orgány policie nejsou důvodem pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu či doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu, neboť stěžovatelkou a) tvrzené potíže nelze pod pojmy pronásledování nebo hrozba vážné újmy podřadit. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ust. § 2 odst. 8 věta první zákona o azylu se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že hrozbu pronásledování nevytváří sama o sobě skutečnost, že proti žadateli o udělení mezinárodní ochrany může být v zemi původu zahájeno, nebo dokonce již bylo zahájeno, trestní stíhání v právním a institucionálním prostředí nedosahujícím běžné úrovně západních právních států. Takový komfort v poskytování azylové ochrany je totiž nemyslitelný, neboť by v podstatě znamenal, že každému trestně stíhanému v zemích, kde úroveň ochrany lidských práv nedosahuje západních standardů, má být poskytnut azyl. Azyl je však, jak již opakovaně judikoval Nejvyšší správní soud, institutem výjimečným, majícím chránit před pouze závažným porušováním lidských práv ze zákonem stanovených důvodů (k minimální intenzitě útrap, jež mohou být azylově relevantní, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52, č. 1066/2007 Sb. NSS). Mezinárodní ochrana jako právní institut není nástrojem pro vyhnutí se snášení negativních důsledků trestního stíhání v zemi původu (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2004, sp. zn. IV. ÚS 12/04). Hrozba trestního stíhání či již zahájené stíhání tak může být sama o sobě azylově relevantní jen v omezeném okruhu případů, a to tehdy, když osobě, jež je jí ohrožena, v souvislosti s tím hrozí skutečně zásadní fyzické či psychické útrapy či dokonce smrt již jen z důvodu, že v zemi původu takové následky trestního stíhání pravidelně (tj. ve významné části případů) nastávají, tj. jsou přiměřeně pravděpodobné. Dále tomu může být v případech, kdy je z konkrétních skutečností patrné, že u žadatele se okolnosti jeho stíhání či možného stíhání v nežádoucím směru významně a s velmi tíživými důsledky pro sféru jeho základních práv vymykají obvyklým standardům země původu. Např. proto, že stíhání je vedeno z účelových politických důvodů či proto, aby zastrašilo, umlčelo či jinak nelegitimně ovlivnilo stíhaného nebo jej připravilo o majetek, případně zničilo jeho společenské postavení, přičemž prostředky k nápravě takto účelového trestního stíhání a

na ochranu stíhaného v zemi původu nejsou k dispozici či jsou neúčinné. Azylově relevantním důvodem proto většinou nebudou excesy při vyšetřování, a to zpravidla ani dějí-li se opakovaně, nejsou-li vedeny zlovolným záměrem, či obecně tvrdá praxe orgánů trestní spravedlnosti, nedosahuje-li nelidských rozměrů.

V případě stěžovatelky a) není patrné, že by v postupu ukrajinských orgánů konkrétně vůči ní bylo možno spatřovat azylově relevantní důvody. Tvrdší postupy při vyšetřování (dlouhý výslech pociťovaný jako svého druhu nátlak k přiznání viny a s ním spojená nemožnost po určitou dobu kontaktovat děti) objevující se v rámci výkonu pravomoci ukrajinských policejních složek vůči běžně trestně stíhaným osobám nejsou zásadně důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Tyto osoby navíc mají možnost brojit proti nim v rámci dostupných prostředků na Ukrajině, ať již využitím institutu stížnosti k ombudsmanovi nebo obrácením se na nevládní organice zabývající se problematikou dodržování práv trestně stíhaných osob. Z odůvodnění rozhodnutí ministerstva je dále zřejmé, že vycházelo jak ze zprávy MZV USA ze dne 25. 2. 2009, tak z informace MZV ČR ze dne 19. 1. 2010, která obsahuje sdělení Zastupitelského úřadu v Kyjevě k situaci trestního stíhání občanů Ukrajiny. Z tohoto sdělení vyplývá, že s trestně stíhaným nemajetným občanem Ukrajiny bude zacházeno podle platných ukrajinských zákonů a měl by se dočkat spravedlivého trestu, v případě majetnějších občanů pak tento může formou úplatků případně svůj trestní proces ovlivnit ve svůj prospěch. Na Ukrajině podle tohoto sdělení existují orgány, které se zabývají vyšetřováním trestné činnosti policistů. Krajský soud si navíc vyžádal informace k trestnímu stíhání ukrajinských občanů od pracovnice UNHCR. Proto v této souvislosti není důvodná ani námitka, že závěr ministerstva a krajského soudu, že na Ukrajině existuje dostatečný mechanismus ochrany práv trestně stíhaných jednotlivců, nemá oporu ve spise a je v rozporu se zprávou MZV USA o dodržování lidských práv za rok 2008.

Stěžovatelka a) dále namítala, že ministerstvo a krajský soud nesprávně posoudily otázku, zda trestní stíhaní a uvalení do vazby či případně uvěznění v zemi původu představuje hrozbu azylově relevantního pronásledování, neboť stěžovatelka a) spadá do sociální skupiny žen-podnikatelek, které jsou podle jejího tvrzení na Ukrajině pronásledovány. Zprávy, které v této souvislosti stěžovatelka a) předložila soudu, se však míjejí s její situací po případném vydání na Ukrajinu pro účely trestního stíhání, jíž se stěžovatelka obává, což konstatoval i krajský soud. Tyto zprávy se totiž týkají obecně problematiky zaměstnávání žen na Ukrajině. Důvodem obav stěžovatelů je přitom omezení osobní svobody stěžovatelky a) a s tím spojený zásah do rodinného života. Stěžovatelka a) byla, jak sama ve správním řízení vypověděla, v rámci svého podnikání zapojena v České republice do tzv. klientského systému, kdy fungovala ve struktuře tohoto systému jako zprostředkovatelka práce. Je obecně známo, že tento systém se vyznačuje jednak napojením na organizovaný zločin a jednak často nerovným postavením pracovníků vůči klientům. Je proto zcela legitimní, pokud se ukrajinské státní orgány snaží potírat negativní jevy s klientským systémem spojené, jako je vyplácení jen marginální částky mzdy či neplnění dohodnutých podmínek. Stěžovatelka a) pak má podle zpráv o zemi původu v trestním řízení na Ukrajině zaručeno právo na spravedlivý proces, včetně možností účinné obhajoby. Uvedla-li stěžovatelka a) v kasační stížnosti, že se jedná o vykonstruované trestní obvinění, není ve správním ani soudním spise není žádná konkrétnější informace nasvědčující tomu, že by její trestní stíhání mělo být někým

zmanipulováno. Stěžovatelka a) přitom neuvedla kým, proč a z jakých důvodů tak usuzuje. V daném případě podle obsahu správního spisu, a ani z výpovědí stěžovatelky a) nic nenasvědčuje tomu, že by se v jejím případě mohlo jednat o jiné než běžné trestní řízení probíhající na Ukrajině. Lze tedy učinit závěr, že z ničeho neplyne, že by se případně jednalo o politicky motivovaný trestní proces s cílem exemplárního potrestání stěžovatelky a) bez náležitého prokázání její viny. Stěžovatelka a) má právo se proti obvinění bránit v řádném trestním procesu. Poukaz stěžovatelky a) na pronásledování z důvodu příslušnosti k ženám-podnikatelkám je pak zcela nepřípadný.

Podle zpráv ze země původu není ani neutěšená situace v ukrajinských věznicích závažná do té míry, že by představovala pro stěžovatelku a) hrozbu takové újmy, že by mohla být kvalifikována jako vážná újma ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu, za kterou se považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Ohledně namítaného zásahu do rodinného života se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že tento zásah, jakož i zásah do osobní svobody a soukromí je logickým důsledkem nástrojů trestně-právní represe, a to nejen na Ukrajině, ale i v České republice. Osoba, vůči níž jsou tyto nástroje uplatněny, je povinna je snášet se všemi negativními důsledky dopadajícími i na rodinný život stěžovatelů, jak na to bylo poukázováno (nepřítomnost matky, smutek, dopad na psychiku dětí).

Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelé v řízení úspěch neměli a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením spojené nevznikly.

Krajský soud v Hradci Králové stěžovatelům ustanovil zástupcem advokáta a podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. v takovém případě platí odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátu odměna za jeden úkon právní služby (doplnění kasační stížnosti) při zastupování čtyř osob, tedy 4 x 2100 Kč, snížená o 20 % (§ 12 odst. 4 citované vyhlášky), a dále náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Celková částka odměny tedy činí 7020 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2012

JUDr. Eliška Cihlářová

předsedkyně senátu